

ΓΙΑΝΝΗΣ Σ. ΠΑΠΑΔΑΤΟΣ
Φεγγάρια παιδιά
ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Εικονογράφηση:
ΒΑΣΩ ΨΑΡΑΚΗ

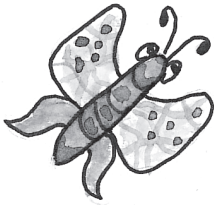
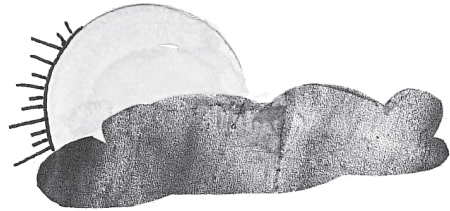

ΓΙΑΝΝΗΣ Σ. ΠΑΠΑΔΑΤΟΣ

Φεγγάρια παιδιά ΠΟΙΗΜΑΤΑ

γ

ε

ζε

β

ζ

α

φ

Εικονογράφηση:
ΒΑΣΩ ΨΑΡΑΚΗ

Περιεχόμενα

Τι κρύβεται σε αυτό το βιβλίο	11
-------------------------------------	----

Στη χαίτη του Πήγασου

Πολύχρωμες εικόνες του στίχου	15
Ο ιππότης παραμυθάς	16
Η δική μου ποιήτρια	17
Τρία ή τέσσερα άλογα; Δες το κι εσύ ανάλογα... ..	19
Η παραμυθένια ποδιά	20
Ο τζιτζικας κι ο μέρμηγκας	21
Χαϊκού του φωτός	22
Χρυσάνθεμο των παραμυθιών	23
Νανούρισμα	24
Η αγάπη μου είναι σαν τον ήλιο	25
Στη ράχη της πασχαλίτσας	26
Η καλύτερη φίλη μου	27
Η Αλκμήνη που παίζει με τα παιδιά	28
Φεγγάρια παιδιά	29
Μαγικός φίλος	30

Κρατώ στην αγκαλιά μου τη Γη

Ειρήνη	33
Του σχολειού χαϊκού	34
Οικολογικό οκτάστιχο	35
Η κοπέλα που ταξίδευε με τον βοριά	36
Ο μονόλογος του λαγού	37

Λίμερικ για τρεις φίλες κι έναν φίλο	38
Μια μεγάλη αγκαλιά	39
Της γης, του νερού, του αέρα και της φωτιάς	40
Οι δύο εικόνες του κάστρου	41
Ένα γράμμα του Όλιβερ Τουίστ	42
Ο άστεγος κι ο ήλιος	43
Τα χαϊκού των εποχών	44

Τα σύνορα των βιβλίων

Σχολείο ή βιβλίο;	47
Τα σύνορα των σελίδων	48
Του παραμυθιού χαϊκού	50
Ο χάρτης των ονείρων	51
Οι άλλες θάλασσες του βιβλίου	52
Η ηρωίδα κι ο αναγνώστης	53
Τρία... βιβλιο-λίμερικ	54
Η καλύτερη παρέα	55
Η Λία που μισούσε τα βιβλία	56
Δραπέτες του παραμυθιού	57
Δυο ιστοριούλες δίμορφες, δύο... ..	58
Βιογραφικά	60

Πολύχρωμες εικόνες του στίχου

I. Το κόκκινο λουλούδι

Είμαι ένα κόκκινο λουλούδι
της ομορφιάς γλυκό τραγούδι.
Όλο χαρά λέξεις χαρίζω,
αιθέρια αρώματα δωρίζω.
Μου λένε όλοι «έλαμίλα»,
μα κρύβομαι σε δύο φύλλα
που ανοίγουν κλείνουν με βιάση,
ποτέ κανείς δεν θα με πιάσει.

II. Όμορφη που 'ναι η πλάση!

Μια μικρή πασχαλίτσα εθεάθη
να ρεμβάζει από ένα κεράσι
σπίτια, κήπους με χρώματα μύρια
κι είπε: «όμορφη που 'ναι η πλάση!»

Το κεράσι τ' ωρίμασε ο ήλιος,
πέφτει, κρύφτηκε σ' εύφορο χώμα.
Και τι κέρδισε η πασχαλίτσα;
Τ' ουρανού το φωτόχτιστο χρώμα.

III. Παιδί πιλότος

Σας λέω πως είμαι παιδί
και πηγαίνω σχολείο.
Πετώ κι οδηγώ
σαν πιλότος τη γόμα μου
και σβήνω τα νέφη.
Πίνω του ήλιου το φως
κι η έμπνευσή μου πηγή μυστική
στου αιθέρα τα ύψη.

Ο ιππότης παραμυθάς

Στις τσέπες του κρύβει σπηλιές με θηρία ανήμερα.
Δράκοι με φλόγες πηδούν απ' τα αυτιά του.
Ποτάμι τα λόγια του πέφτουν στη θάλασσα,
σε βυθούς που ριζώνουν οι μύθοι του κόσμου.

Ανεβαίνει με γέλιο πλατύ στο άρμα του ήλιου.
Κυνηγεί με θάρρος σαράντα εφτά πειρατές,
ταξιδιώτες των πιο τρελών μου ονείρων.

Κι όταν κλείνει τα μάτια, το ξέρω,
ανοίγει φτερά για τη χώρα του Πριν.
Τον ρωτώ κι απαντά: «θα σου πω...».

Είναι ο παππούς μου, γητεύει ξωθιές
με χορούς μυστικούς και με στάχυα αρμαθιές
στον ύπνο του, ξέρω πως είναι ιππότης
και κάνει δικό του το κάστρο της νιότης.

Η δική μου ποιήτρια

Κάποιο βράδυ μ' ένα ρόδι στα χέρια
το χάιδεψε Εκείνη κι ευθύς
πεταχτήκαν τα σπόρια και ήρωες έγιναν.
Εδώ η Χιονάτη, η Τοσοδούλα κι ο Τζακ,
η Αλίκη και πιο πέρα ο Έξυπνος Χανς.
Κι ύστερα πλάι της κάθισαν
κι εγώ παραδίπλα αισθανόμουν τις λέξεις
που πέφταν βροχή
και λουζόμουν στο φως τους.

Αν όμως νομίσσατε πως Εκείνη
λέει μοναχά παραμύθια, κάνετε λάθος.
Να, ας πούμε, μια μέρα, τι λέτε να μου είπε;
«Ετοιμάσου,
θα πάμε στο δάσος, θα δούμε τους νάνους
και μετά, στον χορό, εσύ θα το βρεις το γοβάκι».
Εφτά βράχους μετρήσαμε
και μια πλιαχτίδα που έπεφτε πάνω τους.
Ένα παράξενο νούφαρο λικνιζόταν
στον χορό του νερού μιας λιμνούλας μικρής
κι ένας βάτραχος έψελνε
«βρεκεκέξ, έλα, ήλιε»!

